

Τάσος Ί. Κυριακίδης, *Τό Περίβλεπτον Δράμας - Ἀπό τήν Ἀνταλλαγή (1924) μέχρι σήμερα*, ἐκδ. οἶκος Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 1998, σσ. 238.

Ὁ προσφυγικός κόσμος πού ἐγκαταστάθηκε κατά τήν Ἀνταλλαγή τοῦ 1924 στήν Μακεδονία ἀσφαλῶς καί ἔχει πολλά νά πεί γιά τίς συνθήκες τῆς προσφυγιάς, τίς πατρίδες πού ἄφησε, τά ὄνειρά του, τήν ἐνσωμάτωσή του στόν μητροπολιτικό Ἑλληνισμό. Πρόσφυγες τῆς πρώτης γενιάς ἔγραψαν συγκλονιστικά κείμενα, ἀλλά καί μέ τίς πληροφορίες τους τροφοδότησαν ἀπό τήν δεξαμενὴ τῶν ἀναμνήσεών τους προσφυγόπουλα τῆς δεύτερης γενιάς προκειμένου νά συνθέσουν μελέτες γιά τίς ἀλύτρωτες πατρίδες, ἀλλά καί τίς νέες πατρίδες μετά τό 1924. Ἄλλοι, πάλι, πρόσφυγες τῆς δεύτερης γενιάς συνέγραψαν μελέτες γι' αὐτές τίς νέες πατρίδες, στήν Μακεδονία καί τήν Θράκη ἢ ἀλλαχοῦ, ξεδιπλώνοντας τίς παιδικές καί ἐφηβικές ἀναμνήσεις τους βοηθούμενοι, πάντα, ἀπό τοὺς μεγαλυτέρους τους, τοὺς φορτωμένους μέ ἐμπειρίες καί βιώματα. Τέτοια εἶναι καί ἡ περίπτωση τοῦ γνωστοῦ ἐκδότου τῆς Θεσσαλονίκης Τάσου Κυριακίδη, πού συνέθεσε ἀξιόλογη μελέτη ἀναφερόμενη στήν γενέτειρά του, τό Περίβλεπτον τῆς Δράμας, ὅπου τό 1924 ἐγκαταστάθηκε ἡ οἰκογένειά του. Ὁ κ. Τ. Κυριακίδης, ὅπως καί ὁ ἀδελφός του Ἀναστάσιος, ἰδιοκτῆτες τοῦ ὁμώνυμου ἐκδοτικοῦ οἴκου, ἀπό καιροῦ ἔχουν στρέψει τίς ἐπαγγελματικές-ἐκδοτικές δαστηριότητές τους στήν προβολή τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ· ὁ ἀριθμὸς τῶν πενήντα μέχρι τοῦδε ἐκδόσεων τους γύρω ἀπό τόν Πόντο μαρτυρεῖ τήν φιλοδοξία τους νά τόν ἀναδείξουν ἐναργέστερα. Στήν προσπάθειά τους αὐτή ἐντάσσεται καί ἡ παρούσα ἐκδοσιὴ πού μελετᾷ τό συγκεκριμένο ποντιακὸ χωριὸ τῆς Μακεδονίας.

Τό βιβλίον προλογίζει ὁ καθηγητῆς-ἀκαδημαϊκός κ. Ἀγαπητὸς Τσομπανάκης πού προϋδεάζει τόν ἀναγνώστη γι' αὐτήν τήν πενήντάρχη καί πλέον πορεία τοῦ Περιβλέπτου, ἐφ' ὅσον ἡ διήγησις μπορεῖ μέν νά φθάσει ὡς τίς ἡμέρες μας, ἀλλ' ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων φαίνεται νά τερματίζεται τό 1974 περίπου, ὅποτε μέ τήν ἐσωτερικὴ καί ἐξωτερικὴ μετανάστασι, πού στό μεταξύ ἔχει συντελεσθεῖ, συμβάλλει στήν ἀπίθεια τῆς συνοχῆς τοῦ χωριοῦ. Φιλοδοξία, καί ἐπιθυμία μαζί, τοῦ κ. Τ. Κυριακίδη εἶναι νά θυμίσει στοὺς πρόσφυγες τῆς τρίτης καί τέταρτης, πλέον, γενιάς τίς δραματικές συνθήκες ὑπὸ τίς ὁποῖες ἔζησαν οἱ δικοὶ τους, γονεῖς, παπποῦδες καί γαγιάδες κατά τίς πρώτες ἐβδομάδες καί μῆνες τῆς ἐγκαταστάσεώς τους στοὺς νέους τόπους. Τό ἔργο αὐτό, τῆς καταγραφῆς δηλ. τῶν συνθηκῶν, καθίσταται μέρα μέ τήν μέρα δυσχερές, ἐφ' ὅσον οἱ πρωταγωνιστές τῶν γεγονότων ἔχουν πλέον ἀποθάνει καί λιγοστοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού ζοῦν ἀκόμη καί οἱ ὁποῖοι εἶχαν βιώσει τά γεγονότα σέ ἡλικία πού νά μποροῦν νά θυμοῦνται πρόσωπα καί γεγονότα. Εἶναι βασικό νά συγκρατήσουμε αὐτό πού σημειώνει στήν εἰσαγωγή του ὁ κ. Τ. Κ. ὅτι *οἱ καθημερινές διηγήσεις τῶν γονέων γιά τήν Ἥμερα καί τό Καρμουτ, τό γειτονικό Λερίν καί τά χωριά τοῦ Ὀφews ἔπεισαν τά παιδιά τους ὅτι ἐκεῖνη ἡ πατρίδα ἦταν μοναδική!*

Δέν ἔχει ἄδικο· ὅσοι εἴμαστε πρόσφυγες δεύτερης γενιάς ἔτσι αἰσθανόμαστε γιά τήν μοναδικότητα τῆς πατρίδας μας· τό ἐπέβαλαν στήν συνειδήσή μας οἱ θαυμαστὲς διηγήσεις τῶν παπποῦδων, τῶν γονέων, ἀλλά, δυστυχῶς, καί οἱ ἀναστεναγμοὶ τους. Καί μία ἄλλη διαπίστωση καί αὐτὴ ἀληθινὴ ἀπὸ τά πράγματα καί τά σημεῖα τῶν

καιρῶν γράφει ὁ Τ.Κ.: ἡ ἄλλη διαπίστωση εἶναι ὅτι τὰ χωριά τῆς Ἀργυρούπολης καὶ τοῦ Ὁφειῶς θάρρεις καὶ μεταφέρθηκαν ἐδῶ στὴν περιοχή Παρανεστίου Δράμας καὶ ἐλάχιστα πράγματα ἄλλαξαν στὸν τρόπο ζωῆς τῶν κατοίκων. Τὰ ἦθη, ἡ πατριαρχικὴ οἰκογένεια, ἡ καθημερινὴ διατροφή δὲν μεταβλήθηκαν. Τὰ νέα στοιχεία στὴν ζωὴ τῶν κατοίκων τοῦ Περιβλέπτου ἦταν οἱ νέες καλλιέργειες (κυρίως καπνός) καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἦσαν ἰσότιμοι πολῖτες σ' ἓνα ἐλεύθερο κράτος, στὴν πατρίδα τους». Καὶ μία ἄλλη διαπίστωση ἐξίσου σημαντικὴ, ἂν κρίνουμε μὲ τὰ μέτρα τῆς ἐποχῆς: τὴν ἀγαστὴ συμβίωση τῶν προσφύγων τοῦ Περιβλέπτου μὲ τοὺς ἐντοπίους Μακεδόνες τῶν γειτονικῶν χωριῶν. Κατὰ τὰ ἄλλα ὁ κ. Τ.Κ. δίδει στὸ πρῶτο κεφάλαιο μία πολὺ γενικὴ εἰκόνα τῆς ἰστορίας τοῦ Πόντου ἐπιμένοντας μὲ φωτογραφικὸ ὕλικό ἀπὸ τὸ Καρμούτ, τὴν Ἀργυρούπολη, τὴν Ἰμερα, τὸ Ὑψηλ (τὸ χωριὸ τῶν Ὑψηλιανθῶν), τὸ Λερί, τὸ Ζουρέλ, τὴν Κρηνίτα, τὸ Ζησηνῶ, τὸ Γίγας (τὸ βοηθῆσει τὸν ἀναγνώστη, καὶ μὲ τὴν παράθεση ἑνὸς χάρτου τῆς Ἀργυρουπόλεως, νὰ ἀντιληφθεῖ καλύτερα τὸν χώρο πού οἱ πρόσφυγες ἄφησαν στὸν Πόντο· ἕνας ἄλλος τοπογραφικὸς χάρτης τοῦ Περιβλέπτου δίδει τὴν εἰκόνα τοῦ τόπου ἐγκαταστάσεως στὴν Μακεδονία. Τὸ χωριὸ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Δράμα 40 χιλιόμετρα καὶ σ' αὐτὸ ἐγκαταστάθηκαν οἱ πενήντα πρῶτες οἰκογένειες ἀπὸ τὰ ποντιακὰ χωριά πού ἀναφέρθηκαν κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴ· ἀντηλλάγησαν μὲ τοὺς Μουσουλμάνους πρῶην κατοίκους τοῦ 1924. Ὁ πρῶτος καιρὸς ἦταν δύσκολος, ἐφ' ὅσον εἶχαν ἐλάχιστα μέσα νὰ συντηρηθοῦν, ὅσα δηλ. πρόλαβαν καὶ πῆραν ἀπὸ τὸ νοικοκυριό τους καὶ ὅσα ἐλάχιστα τοὺς παρέσχε πρὸς ζωάρκεια τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, πού προσπαθοῦσε νὰ ὀρθοποδῆσει ἀπὸ τὴν Μικρασιατικὴ Τραγωδίᾳ τοῦ 1922. Κοντὰ τους ἦταν οἱ μοναχικοὶ Σαρακατσάνοι, μὲ τοὺς ὁποίους ἀντάλασσαν τὸν πρῶτο καιρὸ τὰ προϊόντα τοῦ μόχθου τους. Στὴν συνέχεια ὁ συγγρ. ἐξετάζει τὴν πρώτη ἐγκατάσταση τὸ θέρος τοῦ 1924· κύρια αἰτία τῆς ἐπιλογῆς τους ὁ λόγος ὅτι τὸ Περιβλέπτο θύμιζε τὰ χωριά τους στὸν Πόντο. Ἐτεῖ ἐγκαταστάθηκαν στὰ σπίτια τῶν ἀνταλλάξιμων Μουσουλμάνων, μάζεψαν τὰ κεράσια, κέρδισαν τὰ πρῶτα χρήματα καὶ ἔστησαν τὰ νοικοκυριά τους· τὰ βελονίδια τῶν γειτονικῶν δασῶν, τὰ ἀθέριστα χωράφια σίκαλης, ἡ ξυλεία, ὁ κλῆρος μὲ ἓνα ἀλέτρι καὶ βόδι, ὁ σπόρος τῶν μαπαριμπουνοφάσουλων πού ἔφεραν ἀπὸ τὸν Πόντο ἀποτέλεσαν τὰ πρῶτα οἰκονομικὰ μέσα ἐπιβίωσης τῶν προσφύγων καὶ γιὰ τοὺς ἐπόμενους μῆνες. Κατόρθωσαν μάλιστα νὰ λειτουργήσουν καὶ σχολεῖο γιὰ τὰ παιδιά τους μὲ διδάσκαλο τὸν Ἀριστείδη Στεφανίδη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Σταδιακὰ μάλιστα δημιουργήσαν μία μορφὴ κοινοτισμοῦ ἐργαζόμενοι γιὰ τὴν κατασκευὴ δρόμων, πλατειῶν καὶ ἄλλων κοινοτικῶν ἔργων, ἀσχολήθηκαν συστηματικὰ μὲ τὴν καπνοκαλλιέργεια. Σιγὰ-σιγὰ τὸ χωριὸ ἀναπτύχθηκε, νέες οἰκογένειες προσετέθησαν, ἀλλὰ τὴν εἰρηνικὴ ζωὴ του διέκοψε ὁ πόλεμος τοῦ 1940. Ὁ κ. Τ.Κ. ἀσχολήθηκε, ἐπίσης, στὸ βιβλίον του μὲ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ Περιβλέπτου —τὴν ἐκκλησία καὶ τὴν ἐκπαίδευση— δίνοντας ὀνόματα διδασκάλων καὶ ἱερέων· τὸν ἀπασχόλησαν, ὡσαύτως, οἱ ἀγροτικὲς ἐργασίες τῶν συγχωριανῶν του μὲ τὴν καπνοκαλλιέργεια καὶ τὴν κτηνοτροφία, οἱ διασκεδάσεις καὶ τὰ πανηγύρια τοῦ Περιβλέπτου καὶ τῶν γειτονικῶν χωριῶν, ἡ λαϊκὴ ἰατρικὴ, ὁ γάμος, ἡ βάπτισμα, τὰ κάλαντα, τὸ παρακάθ' κτλ.

Ὁ κ. Τ.Κ. κάμει λόγο γιὰ τοὺς ἐμπόρους τοῦ καπνοῦ, τὴν διατροφή τῶν προσφύγων μὲ τὰ παραδοσιακὰ ποντιακὰ φαγητὰ, τίς νηστείες, τὸν ταχυδρόμο, τὸν τρόπο προμηθεΐας βασικῶν εἰδῶν. Ὁμιλεῖ, ἐπίσης, γιὰ μία ἰδιότυπη μορφὴ κοινοτισμοῦ, ὅπως ἦταν ἡ κοινωνικὴ ἐταιρεία βοσκῆς καὶ ἡ προσωπικὴ ἐργασία. Ἀκολουθεῖ τὸ κεφάλαιο γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ πρόσωπα Ποντίων τοῦ Περιβλέπτου πρῶτης καὶ δευτέρης γενιᾶς καὶ τίς τοποθετήσεις τοῦ χωριοῦ μὲ ἀπλή παράθεση φωτογραφιῶν, πού

ἀξίζουν χίλιες λέξεις ἢ καθεμιά. Ἐνδιαφέρον εἶναι καί τό κεφάλαιο, ὅπου ὁ συγγρ. περιγράφει τόν χαρακτήρα τῶν συγχωριανῶν του: καρτερικοί, εὐθείς, σκληροί ἐπιφανειακά, ἀλλ' ἀγαθοί κατά βάθος, θρησκευόμενοι, πατριῶτες, γενναῖοι τό φρόνημα, τρυφεροί· χαρακτηριστικά εἶναι καί τά παραδείγματα, μέ τά ὁποῖα τεκμηριώνει τούς παραπάνω χαρακτηρισμούς.

Στό ἐπόμενο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του ὁ κ. Τ.Κ. κάμει λόγο γιά τήν βουλγαρική κατοχή καί τήν Ἐθνική Ἀντίσταση· οἱ Βούλγαροι εἰσῆλθαν στό χωριό τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1941 καί οἱ κάτοικοί του ὑπέστησαν ὄλα ὅσα οἱ Ἀνατολικομακεδόνες καί Θρακιῶτες ἀπό τούς Βουλγάρους κατακτητές: βιαιοπραγίες, κατασχέσεις, οἰκονομικοί διωγμοί, φορολογία. Ἡ βουλγαρική κατοχή, ἐξάλλου, στόν Νομό Δράμας ἦταν ιδιαίτερα σκληρή. Φυσικά οἱ Πόντιοι τοῦ Περιβλέπτου μετεῖχαν στήν ἀντίσταση πλαισιώνοντας ἐντόπιες ἀνταρτικές ὁμάδες· ὁ συγγρ. παραθέτει μάλιστα κατηγορητήριο τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοδικείου Ξάνθης πού καταδικάζει κατοίκους τοῦ Περιβλέπτου, πολλοί μάλιστα ἀπό τούς ὁποίους ἐξορίσθηκαν στήν Βουλγαρία καί ὑπέστησαν τά πάνδεινα ὡς τήν ἐπιστροφή τους τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1944. Κατά τόν ἐμφύλιο πόλεμο τό χωριό ἐνεπλάκη στήν διαμάχη τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. μέ τίς δυνάμεις τοῦ Ἀντών-Τσαούς, τόν ὁποῖο στήριζαν οἱ κάτοικοι τοῦ Περιβλέπτου πού γιά μιά τετραετία (1946-1950) εἶχαν διασκορπισθεῖ ἐδῶ καί ἐκεῖ γιά νά ἐπιστρέψουν τελικῶς στό χωριό τους τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1950. Τότε ἄρχισε μιά νέα περίοδος ἀνασυγκροτήσεως πού δυστυχῶς δέν ὀλοκληρώθηκε καί οἱ κάτοικοι ἀπογοητευμένοι ἄρχισαν νά σκορπίζουν στήν Θεσσαλονίκη, τήν Δράμα, τήν Κατερίνη, τήν Γερμανία καί τό Βέλγιο. Τό Περίβλεπτο ἐρήμωσε. Μία ἐλπίδα νά ξαναζωντανέψει τό χωριό εἶναι ἡ ἐγκατάσταση Ἑλληνοποντίων τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἐνώσεως· δυστυχῶς, γιά πολλούς λόγους, ἔμεινε μόνον ἐλπίδα.

Στό Παράρτημα ὁ συγγρ. παραθέτει μητρῶο τῶν κατοίκων (55 οἰκογένειες μέ τούς ἄρχηγούς καί τά μέλη τῶν οικογενειῶν, πρώτη καί δεύτερη γενιά), ἀρχεῖα τῆς Κοινότητος καί τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, συνέντευξη μέ τόν Ἰω. Κυριακίδη ἀπό τό Καρμούτ, τόν Σταῦρο Μωῦσιδη ἀπό τό Λερίν, τόν Κωνστ. Στεφανίδη ἀπό τό Καρμούτ, τήν Ἀναστ. Στεφανίδη ἀπό τό Λερίν, τήν Παρθένα Εὐθυμιάδου ἀπό τήν Καστρικέτα τοῦ Καρμούτ, τόν Νικόλαο Χρήστου (ὄλοι τῆς πρώτης προσφυγικῆς γενιάς), τόν Δημ. Κυριακίδη (δευτέρα γενιά). Παρατίθεται, ὡσαύτως, ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο τοῦ Ἀντων. Φωστηρίδη, *Ἐθνική Ἀντίστασις κατά τῆς βουλγαρικῆς κατοχῆς 1941-1995*, Θεσσαλονίκη 1959, πού ἀναφέρεται σέ πρόσωπα τοῦ Περιβλέπτου πού μετεῖχαν στήν Ἐθνική Ἀντίσταση.

Τελικῶς, τό βιβλίο τοῦ κ. Τ. Κυριακίδη εἶναι μιά πολύ καλή συμβολή στήν ἱστορία τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς προσφυγιάς του, ἀλλά ταυτοχρόνως καί μιά συμβολή στήν ἱστορία τῆς Νεότερης Μακεδονίας, ἐφ' ὅσον οἱ πρόσφυγες πού ἐγκαταστάθηκαν σ' αὐτήν συνιστοῦν τόν τύπο τοῦ Μακεδόνο-Μικρασιατοῦ ἀγωνισθέντες κατά τούς ἐθνικούς ἀγῶνες γιά τήν ἐλληνικότητά της. Ὁ κ. Τ.Κ. γράφει ἀπλά, λόγια ἀπλά βγαλμένα ἀπό τήν ψυχή του γιά καταστάσεις καί πρόσωπα πού παιδί καί ἐφηβος γνώρισε καί ἔζησε· ἕνα εἶδος ἀφηγήσεως πού εἶναι ἱστορία, μυθιστόρημα, κοινωνική καί τοπική ἱστορία.

Αγγελική Κωνσταντακοπούλου, *Βυζαντινή Θεσσαλονίκη. Χώρος και Ιδεολογία*, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, Επιστημονική Επετηρίδα Φιλοσοφικής Σχολής, Δωδώνη Παράρτημα αρ. 62, Γιάννενα 1996.

Ύστερα από τη διδακτορική της διατριβή για τη βυζαντινή Μακεδονία¹ η Αγγελική Κωνσταντακοπούλου μας έδωσε ένα ακόμη βιβλίο που συμπληρώνει την ιστοριογεωγραφική παραγωγή που ανανέωσε τη βυζαντινή ιστοριογραφία κατά τις τελευταίες δεκαετίες.

Έτσι στην Εισαγωγή (σσ. 5-14), που ακολουθεί τον απαραίτητο πρόλογο, υπογραμμίζεται η σημασία της ιστορικής γεωγραφίας για την κατανόηση της ιστορίας με βάση την έννοια του χώρου ως πολυδιάστατου και πολυκύμαντου μεγέθους, που δεν είναι ανεπηρέαστος από τις κοινωνικές σχέσεις. Στη συνέχεια η συγγρ. εκθέτει τους στόχους της μελέτης της: θέλει να εξετάσει τις αναπαραστάσεις της Θεσσαλονίκης από τον 7ο ως τον 15ο αι. σε ιστορικά, θεολογικά και αγιολογικά κείμενα, αλλά και εικονικές παραστάσεις της πόλης σε μικρογραφίες, νομίσματα κ.ά. Τα κείμενα τα οποία αναλύονται αποκαλύπτουν τις αντιλήψεις και σκέψεις κατ' αρχήν των διανοουμένων Βυζαντινών. Παράλληλα όμως αντανακλούν αντιλήψεις και νοητικές λειτουργίες ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων, έτσι ώστε η μελέτη να φιλοδοξεί να φωτίσει ένα γενικότερο ζήτημα, την αντίληψη του χώρου και επομένως τη σχέση ανθρώπου-φύσης και πόλης στη βυζαντινή κοινωνία.

Η μελέτη χωρίζεται σε τρία μέρη. Στο Α' μέρος (σσ. 15-43) με τίτλο «Θεοκρατία και χώρος» και υπότιτλο «Θεσσαλονίκη η *θεοφύλακτος μητρόπολις*» εξετάζονται οι δύο Συλλογές των Θαυμάτων του Αγ. Δημητρίου². Στα κείμενα αυτά η συγγρ. διαπιστώνει την απουσία μιας περιγραφής του γεωγραφικού χώρου· τα κείμενα αποτυπώνουν μια νοητική σύλληψη της πόλης με έντονο θρησκευτικό συμβολισμό.

Η θρησκευτικότητα που διαπερνά το χώρο συνδέεται με το ζήτημα της μετατροπής της αρχαίας πόλης σε μεσαιωνική και τη διεύρυνση των αρμοδιοτήτων του επισκόπου που προσέδωσε στην πόλη θρησκευτικό χαρακτήρα επισκιάζοντας τον προγενέστερο πολιτικό. Η χριστιανική Θεσσαλονίκη κατά την περίοδο των αβαροσλαβικών επιδρομών ταυτίζεται με τον πολιούχο της. Η σχέση αυτή ανάμεσα στον άγιο Δημήτριο και τη Θεσσαλονίκη εκφράζεται και σε εικονικές παραστάσεις, όπου ο ναός του αγίου συμβολίζει την πόλη. Η ανάλυση του *Έγκωμιού εις τόν άγιον μεγαλομάρτυρα Δημήτριον* του αρχιεπισκόπου Ιωάννου Θεσσαλονίκης, συγγραφέα της Α' Συλλογής των θαυμάτων και κυρίως του *Έγκωμιού εις τόν πανένδοξον μάρτυρα Δημήτριον* του αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης Πλωτίνου τον 10ο αι. οδηγεί τη συγγρ. στο συμπέρασμα ότι η νοητική αυτή αντίληψη επικρατεί σ' όλη τη μεσοβυζαντινή περίοδο και ότι ερμηνεύεται από την κοσμοαντίληψη των Βυζαντινών που εκφράζει μία διαφορετική ιεράρχηση του επίγειου και νοητού κόσμου.

Το Β' Μέρος (σσ. 45-94) με τίτλο «Φυσικό κάλλος και περί την πατρίδα πόθος» αποτελεί ανάλυση του έργου του Καμινιάτη³ για την άλωση της Θεσσαλονίκης. Μία

1. Αγγελική Κωνσταντακοπούλου, *Ιστορική γεωγραφία της Μακεδονίας (4ος-6ος αι.)*, Γιάννενα 1984.

2. Βλ. τώρα και Αγίου Δημητρίου Θαύματα. Οι συλλογές αρχιεπισκόπου Ιωάννου και ανωνύμου. Ο βίος, τα θαύματα και η Θεσσαλονίκη του Αγ. Δημητρίου. Εισαγωγή, σχόλια, επιμέλεια από τον Χ. Μπακιρτζή, μετάφραση από την Αλόη Σιδέη, Εκδόσεις Άγρα, Θεσσαλονίκη 1997.

3. Η συγγρ., όπως και πολλοί από τους σύγχρονους ερευνητές, προτιμά για το όνομα του βυζαντινού χρονικογράφου τον τύπο Καμινιάτης, νομίζω όμως πως ο σωστός τύπος είναι Κα-

φράση του Καμενιάτη δίνει και τον υπότιτλο του κεφαλαίου «Η Θεσσαλονίκη *ὡς ἐν κατόπτρῳ*». Τίτλος και υπότιτλος υποδηλώνουν την αντίθεση που διαπιστώνει η συγγρ. ανάμεσα στα κείμενα της μεσοβυζαντινής περιόδου που εξέτασε στο Α΄ μέρος και στο χρονικό του Καμενιάτη· ενώ στα πρώτα διαπίστωσε απουσία λόγου για τον φυσικό και οικισμένο χώρο της Θεσσαλονίκης και μόνο μία νοητική «θεοκρατική» αντίληψη για το χώρο, στον Καμενιάτη για πρώτη φορά σημειώνεται μία «ρεαλιστική» *ὡς ἐν κατόπτρῳ* περιγραφή της πόλης. Για τη συγγρ. η διαφορετική αυτή προσέγγιση του χώρου και η υπερβολική, σύμφωνα με την ανάλυσή της, για την πραγματικότητα του 10ου αι. εικόνα της οικονομικής και πνευματικής ζωής της Θεσσαλονίκης, που ανασυνθέτει ο Καμενιάτης, επιβάλλουν να θεωρήσουμε το εισαγωγικό τμήμα του έργου του Καμενιάτη ως μεταγενέστερη προσθήκη.

Το Γ΄ Μέρος (σσ. 95-244) είναι το κύριο τμήμα του βιβλίου, στο οποίο η συγγρ. θα προσπαθήσει να αποδείξει ότι στην ύστερη βυζαντινή περίοδο *οι αντιλήψεις για το χώρο και συνακόλουθα το «βλέμμα» πάνω στη φύση και το τοπίο της Θεσσαλονίκης αναδεικνύουν ενδιαφέροντα, αισθητικές κατηγορίες και βιωματικές σχέσεις ανάλογα με εκείνα που ανιχνεύσαμε στο εισαγωγικό κείμενο του Καμενιάτη.*

Το τμήμα αυτό διαιρείται σε δύο μέρη: Στο πρώτο (σσ. 101-147) με τίτλο «Φιλοσοφία και φύση» αναλύονται χωρία βυζαντινών λογίων, στα οποία εκτίθενται γενικές σκέψεις και προβληματισμοί για το φυσικό και οικισμένο χώρο. Μέσα από την ανάλυση αυτή και την εξέταση της διαμάχης διανοουμένων (Μετοχίτη - Χούμνου) για την αστρονομία και τις σχετικές απόψεις των αρχαίων, αλλά και τις πρακτικές της καθημερινής ζωής (φιλόσοφοι - ησυχαστές) η συγγρ. παρακολουθεί τις θεωρητικές επεξεργασίες που συνέβαλαν στη διάκριση της θεολογικής από την κοσμική σφαίρα και τη στροφή του ενδιαφέροντος των Βυζαντινών για τη φύση.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Γ΄ μέρους (σ. 149-244) γίνεται προσπάθεια να εντοπιστούν τα εγκωμιαστικά χωρία για τη Θεσσαλονίκη στα κείμενα της περιόδου⁴, αλλά κυρίως να αναλυθούν οι ιδιότητες που αποδίδονται στην πόλη, και να ερμηνευτούν οι ιστορικές προϋποθέσεις που τις προκάλεσαν. Οι περισσότεροι συγγραφείς κάνουν λόγο για την ευσέβεια της Θεσσαλονίκης, το περιεχόμενο όμως της ευσέβειας διαφοροποιείται κατά πολύ από αυτό των δύο Συλλογών των Θαυμάτων του αγίου Δημητρίου. Η ευσέβεια όμως δεν είναι το μόνο γνώρισμα της Θεσσαλονίκης στην οποία αναγνωρίζονται πολλές νέες ιδιότητες, στις οποίες και παραπέμπει ο τίτλος του κεφαλαίου «*Καλή και διὰ τούτο φίλη και προσέτι πατρίς*». Η Θεσσαλονίκη εκτός από ευσεβής είναι *πρεσβυτάτη* γεγονός που προκαλεί το ενδιαφέρον για το ιστορικό της παρελθόν⁵. Υπογραμμίζεται η δημογραφική αύξηση και η πολυμορφία της Θεσσαλο-

μενιάτης· για την ετυμολογία του ονόματος βλ. Δημ. Ιω. Γεωργακάς, «Συμβολή εις τήν τοπωνυμικήν έρευναν», *Αθηνά* 48 (1938) 76 και Γ. Τσάρας, *Ιωάννου Καμενιάτου στην άλωση της Θεσσαλονίκης (904 μ.Χ.)*, Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια, Θεσσαλονίκη 1987, σσ. 19-20. Βλ. και του ίδιου, «Η αυθεντικότητα του χρονικού του Ιωάννου Καμενιάτη», *Βυζαντιακά* 8 (1988) 44.

4. Βλ. τώρα και Βασιλική Νεράντζη-Βαριάζη, *Εγκώμια της βυζαντινής Θεσσαλονίκης*. Εισαγωγή, κείμενα, μετάφραση, Θεσσαλονίκη 1999.

5. Βλ. και Διονυσία Μισίου, «Μνημονευτέον ὑμῖν ἔστιν ὅτι Ῥωμαῖοι ἔσμεν, ὅτι ἡ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου ὑμῖν ὑπάρχει πατρίς. Η ιστορική συνέχεια του ελληνισμού», Β΄ Διεθνές Συνέδριο «*Η Μακεδονία στην πολιτική ιδεολογία του Βυζαντίου*», Δεκέμβριος 1922, Θεσσαλονίκη (υπό δημοσίευση ανακοίνωση)· της ίδιας, «Η Μακεδονία στην πολιτική ιδεολογία του Βυζαντίου», *Μακεδονία. Ιστορία και πολιτισμός, Διμερίδα 20 και 21 Οκτωβρίου 1995*, Φλώρινα 1997, σσ. 290-304.

νίκης (*εὐάνδρουσα / πολυάνθρωπος*), η μεταβολή του πολιτικού και οικονομικού της ρόλου (*καλλίστη, εὐδαίμων, λογίμη*) και η πόλη εγκωμιάζεται για την *εὐνομίαν* και *ἰσότητα* που χαρακτηρίζει τις σχέσεις των κατοίκων της (*ἐννομωτάτη, σωφρονεστάτη, δικαιοτάτη*). Από το τέλος του 12ου αι. έχουμε αναφορές που την αναδεικνύουν ως κέντρο (*μέση*) και *καρδία* ενός ευρύτερου χώρου, έτσι ώστε η Θεσσαλονίκη καταλήγει να συγκρίνεται ακόμα και με την ίδια τη βασιλεύουσα από την οποία και αποστασιοποιείται. Παράλληλα προβάλλει και η ιδιότητα της πόλης ως πατρίδας των πολιτών *ἑρώσης* και *ἔρωμένης*⁶. ενώ όμως οι φιλόσοφοι αντιλαμβάνονται την πόλη/πατρίδα ως αυθύπαρκτη κοινωνικοπολιτική μονάδα, για τους ησυχαστές η σχέση προς την πόλη εκφράζεται μόνο μέσα από θεολογικούς όρους.

Η διερεύνηση των σχετικών με τη Θεσσαλονίκη χωρίων ἔδειξε ένα πολυσύνθετο προφίλ της πόλης, μία ὄλο και σημαντικότερη θέση της πόλης στην αυτοκρατορία που δεν αποτελούν απλά εγκωμιαστικά σχήματα, αλλά εκφράζουν την πραγματικά περίοπτη θέση της Θεσσαλονίκης σ' αυτή τη συγκυρία. Έτσι και η ρεαλιστική, πολυσύνθετη εικόνα της Θεσσαλονίκης από τον Καμενιάτη φανερώνει κατά τη συγγρ. αντιλήψεις που απαντούν σε κείμενα του 14ου και όχι του 10ου αι. Το συμπέρασμά της το ενισχύει με μία σύγκριση ανάμεσα στην εικόνα της Θεσσαλονίκης που ανασυνθέτει ο Καμενιάτης, και σ' αυτή του Χούμνου και ανάμεσα στην αποστροφή του Μαυοῦηλ Παλαιολόγου προς τους Θεσσαλονικείς και σ' αυτή του στρατηγού Νικήτα, που περιλαμβάνεται στο κείμενο του Καμενιάτη.

Στο τελευταίο τμήμα του βιβλίου με τίτλο Αντί epilόγου (σσ. 245-269) η συγγρ. παρακολουθεί τις διαφορετικές μορφές της εικόνας της Θεσσαλονίκης στο πέρασμα του χρόνου και τα ιστορικά δεδομένα που υπαγόρευσαν κάθε φορά τους ρητορικούς τόπους με τους οποίους εγκωμιάστηκε η πόλη. Επαναλαμβάνει τον ισχυρισμό της ότι *το κείμενο του Καμενιάτη για την άλωση της πόλης το 904, κυρίως το εισαγωγικό μέρος με την εγκωμιαστική περιγραφή της Θεσσαλονίκης, ανήκει μαζί με τα υπόλοιπα ανάλογα κείμενα ή τις σκόρπιες αναφορές στην ύστερη βυζαντινή περίοδο. Σχολιάζει για άλλη μία φορά τη διαμάχη ανάμεσα στους φιλοσόφους και ησυχαστές και παραδίδει τη σκυτάλη θίγοντας ένα πολύ ενδιαφέρον ζήτημα, της σχέσης της εικόνας της βυζαντινής Θεσσαλονίκης με τη σημερινή· διατυπώνει την άποψη ότι η σημερινή εικόνα της «ερωτικής Θεσσαλονίκης» χρωστάει πολλά στους ησυχαστές του 14ου αι.*

Το βιβλίο κλείνει με έντεκα εικόνες και τον πίνακα περιεχομένων.

Πρόκειται για μία σύνθετη προσέγγιση του ιστορικού χώρου της Θεσσαλονίκης και συγχρόνως πρωτότυπη, μια και απουσιάζουν ανάλογες μελέτες για τις βυζαντινές πόλεις. Την εργασία χαρακτηρίζει απόλυτη συνοχή, έτσι ώστε κάθε τμήμα να αποτελεί συστατικό κομμάτι του βιβλίου. Η συνοχή αυτή είναι μία από τις πολλές αρετές της εργασίας, δημιουργεί όμως και δυσκολίες στη μελέτη, που γίνονται ακόμη μεγαλύτερες από την απουσία πινάκων και βιβλιογραφίας. Η απουσία των τελευταίων καθιστά δύσκολο και τον έλεγχο και την επισήμανση βιβλιογραφικών ελλείψεων, αν και θα πρέπει να τονίσουμε ότι είναι εντυπωσιακή η άνεση με την οποία η συγγρ. κινείται σε μια τόσο μακρά χρονική περίοδο και σε τόσο διαφορετικά θέματα τα οποία κατορθώ-

6. Η αποκωδικοποίηση της ιδιότητας αυτής αποτελεί για την Κωνσταντακοπούλου την προϋπόθεση για την ανίχνευση του φαινομένου της δημιουργίας εθνικής συνείδησης. Για το πρόβλημα αυτό βλ. Μισίου, *ὀ.π.* και της ίδιας, «Ρωμαίοι ή Έλληνες. Το πρόβλημα της επίσημης επωνυμίας των Βυζαντινών», *Πρακτικά Συνεδρίου Ελληνικός παραδοσιακός πολιτισμός. Λαογραφία - Ιστορία*, Θεσσαλονίκη, Νοέμβριος 1998.

νει να συνθέτει πάνω στον κεντρικό ιστό του προβλήματος για τη στάση των βυζαντινών διανοουμένων απέναντι στη φύση και την πόλη. Θα περιοριστώ έτσι μόνο σε γενικές παρατηρήσεις: εξάλλου ο θεσμός της Συνάντησης των Ελλήνων Βυζαντινολόγων επέτρεψε και τον άμεσο διάλογο μεταξύ των ερευνητών για την επισήμανση παραλείψεων ή αβλεψιών.

1) Η ιστοριογραφία των τελευταίων χρόνων, καθώς εμπλουτίζεται με τη μελέτη συγγενών κλάδων και φυσικά και της ιστορικής γεωγραφίας, καταφέρνει να κάνει κατανοητά κοινωνικά και ιδεολογικά φαινόμενα και να δώσει απαντήσεις σε ερωτήματα τα οποία έμεναν αναπάντητα από τη γεωτολογική ιστοριογραφία. Είναι προφανές ότι το πρόβλημα που η συγγρ. θέλει να φωτίσει διά του *προς φύσεως και πόλεως λόγου* είναι το πρόβλημα της αυθεντικότητας και χρονολόγησης του έργου του Καμενιάτη, που έθεσε το 1978 ο Α. Ρ. Καζάν⁷· η δομή εξάλλου της εργασίας υπαγορεύεται από τον σχετικό προβληματισμό. Από την άποψη αυτή θα περιέμενε κανείς μία συστηματική ανασκευή των επιχειρημάτων της άποψης που δέχεται ότι το κείμενο του Καμενιάτη είναι έργο αυτόπτη μάρτυρα του 10ου αι., και όχι μία απλή παραπομπή στη σχετική βιβλιογραφία.

2) Ο τρόπος με τον οποίο οι βυζαντινοί διανοούμενοι συνέλαβαν την πόλη γενικά και τη Θεσσαλονίκη ειδικότερα εξαρτάται από τις θεωρητικές τους αφετηρίες. Το ίδιο όμως παρατηρείται και στους νεότερους ιστορικούς⁷· η ερμηνεία τους εξαρτάται από την θεωρητική τους αφετηρία. Η συγγρ. έχει ως αφετηρία την ερμηνεία ότι η θεοκρατική κοσμοαντίληψη των Βυζαντινών συνεπάγεται μία υποτίμηση του επίγειου κόσμου και ότι «φυσιοκρατικές» αντιλήψεις προϋποθέτουν μία συστηματική γνώση των αρχαίων κειμένων. Αν όμως θεωρήσουμε τη βυζαντινή θεοκρατική στάση ως μία άλλη έκφραση της ανθρωποκεντρικής και αν εξετάσουμε το Βυζάντιο όχι σε σύγκριση με την αρχαιότητα, αλλά ως αυτόνομη πολιτισμική οντότητα, θα αντιληφθούμε διαφορετικά τα ενδιαφέροντα των Βυζαντινών⁸. Η εργασία όμως της Κ. δεν μπορεί παρά να αξιολογηθεί με βάση την αφετηρία της, και ως τέτοια κρίνεται συνεπής και μεθοδολογικά ορθή⁹, και με βάση την πρωτοτυπία της· η συμβολή της, όπως πάντα άλλωστε, δεν εξαρτάται από τις απαντήσεις, αλλά από τα τόσα ερεθίσματα που προκάλεσε: η ανάλυση των ιδιοτήτων της Θεσσαλονίκης συμβάλλει γενικά και στη διερεύνηση χαρακτηριστικών της βυζαντινής κοινωνίας στην ύστερη περίοδο και είμαι σίγουρη ότι θα προκαλέσει τον επιστημονικό διάλογο.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΜΙΣΙΟΥ

7. Κλασικό παράδειγμα για τις βυζαντινές σπουδές αποτελεί το πρόβλημα της προσχώρησης του Μ. Κωνσταντίνου, για το οποίο οι ιστορικοί θα διαφωνούν πάντοτε ανάλογα με τις θέσεις τους.

8. Ότι ο θαυμασμός για τη φύση αλλά και η «περιβαλλοντολογική» συνείδηση και το ενδιαφέρον για την πόλη των Βυζαντινών δεν ανταποκρίνονται μόνο στις αντιλήψεις της υστεροβυζαντινής περιόδου βλ. τώρα Σ. Ν. Τριωάνος - Κ. Γ. Πιτσάκης, *Φυσικό και δομημένο περιβάλλον στις βυζαντινές νομικές πηγές*, Ίδρυμα Γουλανδρή-Χορν, Αθήνα 1998· Βασιλική Τουρπτσόγλου-Στεφανίδου, *Περίγραμμα βυζαντινών οικοδομικών περιορισμών. Από τον Ιουστινιανό στον Αρμενόπουλο και η προβολή στη νομοθεσία του νεοελληνικού κράτους*, Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, Θεσσαλονίκη 1998.

9. Οι παρατηρήσεις κυρίως στις σσ. 59, 227 και 247 την καλύπτουν και απέναντι σε ενστάσεις, ότι για την ερμηνεία της διαφορετικής σύλληψης της φύσης από τους βυζαντινούς διανοούμενους έχει παραβλέψει άλλους παράγοντες ή ότι η εργασία στηρίζεται σ' ένα *argumentum ex silentio*.

Sharon Gerstel, *Beholding the sacred mysteries, Programs of the Byzantine Sanctuary*, (College Art Association. Monograph on the Fine Arts, LVI. Ed. Debra Pincus), Seattle and London 1999, X + 214 σελ., 5 έγχρωμοι και 90 μαυρόασπροι πίνακες.

Κεντρικό θεματικό άξονα της παρούσας μελέτης αποτελεί η ιστορία του Ιερού Βήματος, του ιερότερου σημείου του βυζαντινού ναού καθώς και οι προεκτάσεις και οι συμβολισμοί που αυτή, κατά καιρούς, απέκτησε. Δεν ενδιαφέρει τη συγγρ. να δώσει τη διαχρονική εξέλιξη του θέματος γι' αυτό το περιορίζει χρονολογικά στην περίοδο από το 1028-1328 όταν πλέον το εικονογραφικό πρόγραμμα ενός ναού έχει αποκρυσταλλωθεί και όλα τα επιμέρους στοιχεία του έχουν αποκτήσει, ιεραρχικά, συγκεκριμένη θέση μέσα στο ναό. Όπως δηλώνει και η ίδια στον Πρόλογο επιλέγει χρονικά αυτή την περίοδο διότι σηματοδοτεί τις απαρχές, την καθιέρωση και την εξάπλωσή ενός νέου εικονογραφικού προγράμματος για το χώρο του Ιερού. Καθοριστική υπήρξε η σταδιακή απόκρυψη όσων διαδραματίζονται μέσα στο Ιερό Βήμα με την αύξηση του ύψους του εικονοστασίου από τους 11ο-12ο αι. οπότε και η εικονογράφηση του χώρου συνδέθηκε άμεσα με τη Θεία Λειτουργία με βασικούς πλέον αποδέκτες τους κληρικούς. Τοπογραφικά η έρευνα επικεντρώνεται, για πρώτη φορά συνθετικά όπως δηλώνεται, στον ευρύτερο χώρο της Μακεδονίας και συγκεκριμένα σε 27 ναούς της περιοχής λόγω έλλειψης αντίστοιχου μνημειακού υλικού στην Πρωτεύουσα αλλά και λόγω του ότι τα μνημεία της περιοχής αυτής δημιουργούν μία αδιάσπαστη ενότητα και δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση δείγματα επαρχιακής τέχνης αφού για πολλά απ' αυτά οι κτητορικές επιγραφές αποκαλύπτουν την παρουσία χορηγών με προέλευση από τις ανώτερες τάξεις του κλήρου ή του λαού. Σκοπός λοιπόν της εργασίας, όπως διευκρινίζεται στον Πρόλογο, είναι, παρά τις πρακτικές δυσκολίες (ανέφικτη πρόσβαση στο Ιερό Βήμα), η αποκρυπτογράφηση και η ερμηνεία όλης της θεματολογίας του λειτουργικού-ευχαριστιακού κύκλου μέσα από τα μνημεία, τη λειτουργική τάξη και τα σχετικά κείμενα. Ο Πρόλογος ολοκληρώνεται με τις ευχαριστίες προς τους έλληνες και ξένους αρχαιολόγους και ερευνητές που συνέδραμαν τη συγγρ. για την ολοκλήρωση της διδακτορικής της διατριβής, η οποία ολοκληρώθηκε το 1993 και το περιεχόμενο της οποίας απετέλεσε τη βάση γι' αυτή την μονογραφία.

Το βιβλίο διαρθρώνεται σε έξι κεφάλαια και ένα παράρτημα - κατάλογο στο τέλος για τους 27 ναούς που μελετώνται. Ακολουθεί ενδεικτική βιβλιογραφία των σημαντικότερων βοηθημάτων, οι υποσημειώσεις, γλωσσάριο των τεχνικών όρων, λημματικός κατάλογος, και οι πίνακες (5 έγχρωμοι και 90 μαυρόασπροι) με λεζάντες όπου αναγράφεται ο ναός, το θέμα της τοιχογραφίας και η προέλευση της φωτογραφίας σε περίπτωση που αυτή δεν προέρχεται από το φωτογραφικό αρχείο της συγγρ.

Το Α' κεφάλαιο επιγράφεται «η Δημιουργία του Ιερού χώρου». Προηγείται λακωνική αλλά περιεκτική εισαγωγή στην οποία γίνεται αναφορά στα κείμενα των βασικών Πατέρων και Εκκλησιαστικών συγγραφέων που υπομνημάτισαν τη Θεία Λειτουργία νοηματοδοτώντας παράλληλα με συμβολισμό τα επιμέρους αρχιτεκτονικά στοιχεία του βυζαντινού ναού. Αρχής γενομένης από τον Μάξιμο τον Ομολογητή και το Σωφρόνιο, Πατριάρχη Ιεροσολύμων του 7ου αι. για να καταλήξει στον Συμεώνα Θεσσαλονίκης του 15ου αι. Δεν εξηγεί όμως η συγγρ. γιατί επιλέγει μόνον αυτά τα τρία ονόματα αφήνοντας ανάμεσά τους ένα κενό οκτώ αιώνων τη στιγμή που τον 8ο αι. έχουμε το λειτουργικό υπόμνημα του Γερμανού, Πατριάρχη Κωνσταντινούπολης και τον 11ο αι. το υπόμνημα του Θεόδωρου, Επισκόπου Ανδίδων, ο οποίος είναι ο σπουδαιότερος εκπρόσωπος της λειτουργικής αντίληψης του 11ου/12ου αι., αιώνων οι

οποίοι εμπίπτουν άλλωστε μέσα στα χρονικά πλαίσια της εργασίας.

Η πρώτη ενότητα του πρώτου κεφαλαίου επιγράφεται «Το Κατώφλι της Αγιότητας». Ο τίτλος προϋδεάζει για το περιεχόμενο το οποίο αφορά στη διαδικασία ύψωσης του τέμπλου έτσι ώστε να απομονωθεί ο χώρος του Ιερού Βήματος από τον κυρίως ναό και κατ' επέκταση όλα όσα λαμβάνουν χώρα εκεί, από τα μάτια των πιστών. Μία αναδρομή ιστορική ξεκινάει από τον 69ο κανόνα της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου που θέσπισε το «άβατο» του Ιερού Βήματος, περνάει από τα κείμενα (Γερμανός Κωνσταντινουπόλεως, Νικόλαος Ανδιδών κ.ά.) και τα μνημεία (Παναγία Πρωτόθρονη Νάξου) για να τονίσει τη σκοπιμότητα αλλά και την εφαρμογή του διαχωρισμού σε μοναστικά, κατά κύριο λόγο, περιβάλλοντα. Απόρροια της ύψωσης του τέμπλου είναι και ο διάκοσμος των διαστύλων με τις δεσποτικές ή διάστυλες εικόνες του Χριστού και της Παναγίας αλλά και του τιμώμενου αγίου οι οποίες προορίζονταν για προσκύνηση από τους πιστούς γι' αυτό και αποκαλούνται συνήθως προσκυνητήρια. Για το πότε ακριβώς και που τοποθετήθηκαν αυτές οι εικόνες στις συγκεκριμένες θέσεις η συγγρ. πιστεύει ότι ο χρόνος είναι η μεσοβυζαντινή περίοδος (τα τέλη του 12ου αι. για μερικές περιοχές) και ο τόπος το Βυζάντιο άποψη που την τεκμηριώνει παραθέτοντας λειτουργικά τυπικά αλλά και παραδείγματα ναών (Πρωτάτο, Καρυές, Ζωοδόχος Πηγή στο Σαμάρι Μεσσηνίας, Ευαγγελίστρια και Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος στο Γεράκι Λακωνίας).

Η επόμενη υποενότητα επιγράφεται «Το Ιερό Βήμα και η Λαϊκή Ευσέβεια» και εξετάζει τρόπους πρόσβασης των πιστών, ανδρών και γυναικών, μέσα στο Ιερό Βήμα μετά από τον πρακτικό «αποκλεισμό» τους από το χώρο. Η προσέγγιση καθίσταται εφικτή μέσα από τις αναθηματικές απεικονίσεις των επωνύμων αγίων του ναού ή απλά της Παναγίας-Παράκλησης ακριβώς έξω και πολύ κοντά στο Ιερό (Άγιος Δημήτριος Θεσσαλονίκης από τα πρωιμότερα παραδείγματα, Άγιοι Ανάργυροι και Άγιος Νικόλαος του Κασνίτζη Καστοριάς, Άγιος Νικόλαος ο Ορφανός) ή αγίων συνώνυμων με τον κτήτορα ή την κητόρισσα του ναού ή τον αγιογράφο (Περίβλεπτος Αχιρίδος, Μεταμόρφωση στο Πυργί Ευβοίας, Όμορφη Εκκλησιά Αθηνών). Σ' ορισμένες περιπτώσεις οι λαϊκοί εισχωρούν και στο Ιερό Βήμα όταν συναπεικονίζονται ως δωρητές σε προσκύνηση προς την Παναγία (Παναγία του Μουτουλά στην Κύπρο, Αγία Κυριακή στον Μάραθο της Μάνης). Εδώ θα μπορούσαν να προστεθούν και άλλα παραδείγματα όπως ο ναός του Αγίου Δημητρίου στον Μυστρά και η Παναγία Βρεστανίτισσα Λακωνίας. Εναλλακτική λύση συνιστούν και οι επιγραφές-δεήσεις που ενσωματώνονται στον εικονογραφικό διάκοσμο του Ιερού και αναφέρονται να ονόματα του πιστού και των μελών της οικογένειάς του καθώς και τη χρονολογία αναγραφής (Παναγία του Γιαλλού και Παναγία Απειράνθου στη Νάξο κ.ά.). Θα ήταν χρήσιμο επ' αυτού να συμβουλευθεί η συγγρ. τα πρακτικά του ΙΕ΄ Συμποσίου Βυζαντινής και Μεταβυζαντινής αρχαιολογίας και τέχνης (Αθήνα 1995) που είχε ως θέμα την «Χορηγία ως παράγοντα στην εξέλιξη της Βυζαντινής και Μεταβυζαντινής τέχνης». Άλλη λύση είναι η δωρεά λειτουργικών σκευών με χαραγμένες αφιερωματικές επιγραφές αλλά και λειτουργικών βιβλίων ή ειληταρίων τα οποία τοποθετούνταν συνήθως πάνω στην Αγία Τράπεζα. Πολύ εύστοχη είναι η παρατήρηση ότι, με τη βοήθεια της εικόνας και του λόγου, ο λαϊκός άνδρας ή γυναίκα κατορθώνει όχι μόνο να πλησιάσει αλλά και να εισχωρήσει στα Άγια των Αγίων χωρίς να παραβιάσει το Ιερό κατώφλι.

Το Β΄ κεφάλαιο επιγράφεται «Συναθροίζοντας τον όμιλο των Ιεραρχών» και ασχολείται με την εικόνηση των Ιεραρχών στον ημικύλινδρο της αφίδας και στους πλάγιους τοίχους του Ιερού. Αρχίζει με μία σύντομη εισαγωγή όπου η απεικόνιση αυ-

τών των προσώπων στη χαμηλότερη ζώνη του ανατολικού τοίχου του ναού πάνω από την ορθομαρμάρωση, από τον 12ο αι. και εξής, εντάσσεται στη γενικότερη τάση της εποχής για εμπλουτισμό της βυζαντινής εικονογραφίας με θέματα που σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα με τη Λειτουργία (ο 12ος αι. είναι άλλωστε ο αιώνας κατά τη διάρκεια του οποίου έχουν αποκρυσταλλωθεί οι περισσότερες ακολουθίες). Η πρώτη υποενοότητα του κεφαλαίου επιγράφεται «Η Θέση του Επισκόπου» και περιλαμβάνει μία διαφωτιστική, αν και σύντομη, περιήγηση σε μνημεία της παλαιοχριστιανικής (Άγιος Απολλινάριος in Classe κ.ά), της μεταεικονομαχικής (Αγία Σοφία Κωνσταντινούπολης) αλλά και της κυρίως μεσοβυζαντινής περιόδου (10ος-11ος αι., Όσιος Λουκάς, Άγιος Ιάσων και Σωσίπατρος, Κέρκυρα κ.ά.) όπου η θέση των Επισκόπων μέσα στο ναό ποικίλλει και δεν έχει πάντοτε άμεση σχέση με το Ιερό Βήμα γεγονός που ερμηνεύεται από τη συγγρ. ως απόρροια της επιθυμίας του εκάστοτε κτήτορα του εντοίχιου διακόσμου. Με τις δύο επόμενες υποενοότητες η συγγρ. αποσκοπεί στο να δείξει ότι τα τρία βασικά στάδια, που πρότεινε ο Χατζηδάκης το 1959 σε σχετική μελέτη για την εικονογραφική εξέλιξη του τύπου των απεικονιζόμενων Επισκόπων, πρέπει να αναθεωρηθούν χρονολογικά με βάση τα νεότερα μνημεία που ήρθαν στο φως. Στη δεύτερη υποενοότητα με τίτλο «Ο Επίσκοπος ως εικόνα» εξετάζονται μνημεία όπου οι Ιεράρχες εικονίζονται μετωπικοί με πανομοιότυπη ενδυμασία, το δεξί χέρι σε ευλογία και κλειστό ευαγγέλιο στα αριστερό χέρι. Ορθά παρατηρεί η συγγρ. ότι η παρουσία τεσσάρων μετωπικών Επισκόπων στις αφίδες του ναού του Αγίου Παντελεήμονα στους Άνω Μπουλαριούς της Μάνης που χρονολογείται στα τέλη του 10ου αι. και που βρίσκεται σε μία παραμεθόριο περιοχή της βυζαντινής επικράτειας σημαίνει ότι, ήδη εκείνη την εποχή, η απεικόνισή τους είχε καθιερωθεί. Από τον 11ο αι. και εξής η επιλογή των Επισκόπων υπαγορεύεται από λόγους πολιτικής σκοπιμότητας, εξαρτάται από την ευρύτερη γεωγραφική θέση του ναού ή και από την επιθυμία του κτήτορα (Άγιος Ευτύχιος, Ρέθυμνο· Άγιος Αχίλλειος, Πρέσπα· Αγία Σοφία, Αχρίδα). Επίσης η εικονογραφική ομοιογένεια δεν είναι απόλυτη. Αναφέρονται περιπτώσεις όπως η Επισκοπή της Μάνης και η Ζωοδόχος Πηγή στο Σαμάρι Μεσσηνίας. Εδώ μπορούμε να προσθέσουμε και το νότιο παρεκκλήσιο της σπηλιάς της Πεντέλης (1233-34) όπου ο μεν Βασίλειος κρατά κλειστό ευαγγέλιο ενώ οι Χρυσόστομος, Γρηγόριος και Νικόλαος ανοικτό. Η κατά μέτωπον απεικόνιση των Ιεραρχών μέσα στο Ιερό Βήμα, πέρα από την εικονιστική απλά παρουσία τους, συσχετίσθηκε και με τη νεκρώσιμη ακολουθία (ναοί με ταφικό χαρακτήρα) αλλά και με την τελετή του ασπασμού του Ευαγγελίου κατά την οποία ο Ιερέας, κρατώντας το Ευαγγέλιο μπροστά στο στήθος του, εξέρχεται του Ιερού Βήματος για να το προσκυνήσουν οι πιστοί. Το κείμενο όμως που παραθέτει η συγγρ. για να στηρίξει αυτή την άποψη είναι πολύ μεταγενέστερο (διάταξη του Φιλοθέου, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, 14ος αι.) από την περίοδο κατά την οποία επικρατεί ο τύπος των μετωπικών ιεραρχών. Θα ήταν χρήσιμη η αναφορά στο πόσο παλιά είναι αυτή η λειτουργική πρακτική και να παρατεθούν τα σχετικά κείμενα.

Η τρίτη υποενοότητα «Ο Αντικατοπτρισμός του Λειτουργού» εξετάζει τα μνημεία στα οποία η στάση των Ιεραρχών αλλάζει από μετωπική σε στροφή τριών-τετάρτων. Εκτός από τη στάση γίνεται αντικατάσταση των κλειστών κωδίκων με ανοικτά ειλητάρια (αυτά σε διακόσμους πριν από τα τέλη του 11ου αι. συνόδευαν Προφήτες και Πατριάρχες της Π. Διαθήκης) πάνω στα οποία αναγράφεται κείμενο από τη Θεία Λειτουργία. Οι αλλαγές αυτές καθιερώνονται τον 12ο αι. αλλά οι απαρχές τους βρίσκονται στα τέλη του 11ου αι. (Παναγία Ελεούσα, Veljusa, 1080). Με την αλλαγή στη

στάση οι Ιεράρχες εικονίζονται πλέον ως συλλειτουργούντες, ως συμμετέχοντες δηλαδή στη Θεία Λειτουργία «αποστρέφοντες» πλέον το βλέμμα τους από τους πιστούς με τους οποίους η μετωπικότητα δημιουργούσε άμεση οπτική επικοινωνία. Δεν θεωρούμε απόλυτα ορθή αυτή την ερμηνεία γιατί, ούτως ή άλλως, η ζώνη των Ιεραρχών κυριόταν συνήθως πίσω από το τέμπλο, επομένως οι πιστοί δεν είχαν τη δυνατότητα να τους βλέπουν. Άλλωστε το γεγονός ότι σε αρκετά μνημεία, όπως αναφέρει η συγγρ., συνυπάρχουν και μεταπικίοι και συλλειτουργούντες Ιεράρχες (Παναγία Ελεούσα Veljusa, Άγιοι Ανάγυροι και Άγιος Νικόλαος του Κασνίτζη, Καστοριά, Άγιος Γεώργιος, Kurbinovo κ.ά.) μήπως θα έπρεπε να μας κάνει να σκεφθούμε ότι μία αιτία αυτής της πολυμορφίας είναι απλά ο διαθέσιμος χώρος εντός του Ιερού κάτι το οποίο ισχύει, όπως δηλώνει η συγγρ. στην επόμενη υποενοότητα «Η Ταυτότητα των εικονιζόμενων Ιεραρχών» για τον αριθμό των Επισκόπων; Στην αξιολόγηση και επιλογή των Ιεραρχών η Λειτουργία φαίνεται να έχει τον κύριο λόγο (ακολουθία της Πρόθεσης, Προσκομίδης). Ακολουθεί μία ιδιαίτερα κατατοπιστική και περιεκτική υποενοότητα η οποία επικεντρώνεται στην ενδυμασία των εικονιζόμενων Ιεραρχών όπως δηλώνει και ο τίτλος «Ενδύοντας τον εικονιζόμενο Λειτουργό». Μ' εξαίρεση το σάκκο ο οποίος αρμόζει μόνο στο Χριστό ως τον Μέγα Αρχιερέα, το ωμοφόριο, το πολυσταύριο το οποίο ουσιαστικά είναι το φελόνιο διακοσμημένο με σταυρούς, τα επιτραχήλια, τα επιμάνικα, τα εγχείρια και τα επιγονάτια αποτελούν τα σταθερά στοιχεία της επισκοπικής ενδυμασίας με παραλλαγές οι οποίες αφορούν κυρίως στον διάκοσμό τους. Η επισκοπική ενδυμασία, έτσι όπως την βλέπουμε στους τοίχους του Ιερού, ανταποκρίνεται όχι μόνο στις περιγραφές των διαφόρων λειτουργικών διατάξεων, στους απογραφικούς καταλόγους των ναών αλλά και στη μορφή των Ιερών αμφίων που εμπλουτίζουν τις συλλογές των διαφόρων μουσείων. Αυτό καταδεικνύει τη συνειδητή προσπάθεια αντανάκλασης της λειτουργικής πραγματικότητας στη ζωγραφική της αναπαράσταση. Η ίδια πιστότητα χαρακτηρίζει και τον τρόπο που οι Επίσκοποι ξεδιπλώνουν τα ειλητάρια καθώς και τα κείμενα που αναγράφονται σ' αυτά τα οποία δεν είναι άλλα από προσευχές που διαβάζονται κατά τη θεία Λειτουργία (ευχή των αντιφώνων, μεγάλη εκτενης, ευχή του χειρουργικού, ευχή της πρόθεσης, οπισθάμβωνος ευχή κ.ά.). Ως φυσικό επακόλουθο αυτής της υποενοότητας ακολουθεί η επόμενη που επιγράφεται «Διαβάζοντας τα ζωγραφισμένα κείμενα» και ασχολείται με την κατάταξη και κατηγοριοποίηση των ευχών που απαντούν συνήθως στα ειλητάρια συγκεκριμένων Επισκόπων καθώς και τον τρόπο αλληλοδιαδοχής τους. Το Β' κεφάλαιο ολοκληρώνεται με τα συμπεράσματα όπου η κεντρική ιδέα είναι ο αντίκτυπος που είχε στη διαμόρφωση του εικονογραφικού προγράμματος, το οποίο απευθύνεται πλέον στους ιερείς και όχι στο εκκλησίασμα, η απομόνωση του Ιερού Βήματος από τον Κυρίως ναό.

Στο Γ' κεφάλαιο, με τίτλο «Η Ευχαριστιακή Θυσία», μελετάται διεξοδικά η συμβολική παράσταση της Θείας Ευχαριστίας που συνοδεύει τη σύνθεση των Ιεραρχών αποτελώντας τον κεντρικό της άξονα. Σε τρεις ανεξάρτητες υποενοότητες εξετάζονται οι τρεις διαφορετικές εικονογραφικές εκδοχές του ίδιου θέματος: η Ετοιμασία του Θρόνου (θέμα γνωστό από την παλαιохριστιανική περίοδο που εισχωρεί όμως στο χώρο του Ιερού τους 110-120 αι.), η Αγία Τράπεζα και ο Μελισμός. Η παρουσία του κλειστού ευαγγελίου πάνω στο θρόνο, του περιστεριού ως συμβόλου του Αγίου Πνεύματος και των αγγέλων-διακόνων προσδίδουν, κατά την άποψη της συγγρ., εσατολογικό και ευχαριστιακό περιεχόμενο στη σύνθεση της Ετοιμασίας του Θρόνου. Το γεγονός ότι το ευαγγέλιο πάνω στο θρόνο εικονίζεται κλειστό δηλώνει το τέρμα μιας

πορείας. Ας θυμηθούμε εδώ τα ανοικτά ευαγγέλια πάνω στις τράπεζες της κατώτερης ζώνης στα ψηφιδωτά του τρούλλου του βαπτιστηρίου των Ορθοδόξων στη Ραβέννα (5ος αι.) όπου ο συμβολισμός είναι εντελώς αντίθετος δηλώνοντας την απαρχή μιας νέας πορείας. Η Ετοιμασία του Θρόνου σχετίζεται και με το πάθος αν θυμηθούμε το ναό της Παναγίας Χαλκείων, ο οποίος μάλιστα συγκαταλέγεται στο corpus των μνημείων που εξετάζονται στο βιβλίο. Στη σύνθεση της Δευτέρας Παρουσίας στο ναύθηκα του εν λόγω ναού τη θέση της Ετοιμασίας του Θρόνου έχει καταλάβει ο Επιτάφιος θρήνος στο στρώμα των τοιχογραφιών του 12ου αι., ο οποίος ουσιαστικά υποκαθιστά το σταυρό, που εικονίζεται κατά κανόνα πίσω από το Θρόνο (Ξυγγόπουλος). Το δεύτερο θέμα, η Αγία Τράπεζα (11ος-12ος αι.) με τα ιερά σκεύη επάνω (δισκοπότηρο, δισκάριο με αστερίσκο) συνδέεται σαφώς με την αναίμακτη θυσία πράγμα που καθίσταται σαφές και από τα αναγραφόμενα στα ανοικτά ειλητάρια των Επισκόπων (ευχή προθέσης και του χερουβικού ή η επίκληση). Το τρίτο θέμα, του Μελισμού ή του θυόμενου Χριστού πρωτοεμφανίζεται στα τέλη του 12ου αι. και είναι ένα θέμα απολύτως νέο. Ο ευχαριστιακός συμβολισμός του καθίσταται σαφής τόσο από το τυπικό της Θείας Λειτουργίας, από τα κείμενα που ερμηνεύουν τη Θεία Λειτουργία (Καβάσιλας, Γερμανός) όσο και από τα ιερά σκεύη που συνοδεύουν σε αρκετές περιπτώσεις τη σύνθεση (κύλικα, αστερίσκος, κιβώριο κ.ά.). Η συγγρ. αναφέρει ως αρχαιότερο παράδειγμα της σκηνης το ναό του Αγίου Γεωργίου στο Κουρμπινοβο (1191) ενώ σ' άλλο σημείο λέει ότι το θέμα πρωτοεμφανίζεται στη νότιο Ελλάδα στα τέλη του 12ου αι. Μήπως δεν είναι μόνο στο Kurbinovo το αρχαιότερο παράδειγμα; Σχετικά με την παραλλαγή όπου ο Χριστός εικονίζεται σε ώριμη ηλικία νεκρός με το αίμα και το νερό να ρέουν από την πλευρά του θα μπορούσαν να λεχθούν περισσότερα όπως ότι αποτελεί δημιούργημα της εποχής των Παλαιολόγων (με παλαιότερο παράδειγμα την αψίδα του ναού των Αγίων Θεοδώρων της Καφιόνας, 1263/64-1270) σε ναούς της Λακωνίας από τους οποίους και έγινε ευρύτερα γνωστός. Η παρουσία δε των διακόνων στο Μελισμό του ναού του Αγίου Νικολάου στο Manastir (1271) ίσως να δικαιολογείται, πέρα από αυτό που προτείνει η συγγρ. και από την ουσιαστική συμμετοχή τους στην τελετή της προσκομιδής κατά τους 11ο-12ο αι. με την οποία είναι βέβαιη η σχέση του θέματος. Ο όρος «θυόμενος» που συνοδεύει την παράσταση σε μερικούς ναούς (πρόκειται για ασυνήθιστη παραλλαγή του μελισμού είναι όρος από την ευχή της προσκομιδής και απαντά από τα μέσα του 13ου αι. Η συγγρ. όμως προχωράει μακρύτερα από τον ευχαριστιακό συμβολισμό του θέματος και στην επόμενη υποενοτητα με τίτλο «Η απεικόνιση της θεολογικής διαμάχης» αποδεικνύει ότι η καθιέρωση αυτού του θέματος έχει άμεση σχέση με τη διαμάχη Ορθοδόξων και Λατίνων σχετικά με την κοινωνία ένζυμου ή άζυμου άρτου. Για να δείξει τη σύγχυση που επικρατούσε στην Ορθόδοξη θεολογία από πολύ νωρίς σχετικά μ' αυτό το θέμα παραθέτει δύο αφηγήσεις θαυματουργικών περιστατικών. Παρόμοια αφήγηση αποδίδεται και στον Γρηγόριο τον Δεκαπολίτη (P.G. 100,1201C-1203C).

Το Δ' κεφάλαιο είναι αφιερωμένο στην «Κοινωνία των Αποστόλων» θέμα γνωστό από τον 6ο αι. που βρίσκει τη θέση του στο Ιερό Βήμα από τον 11ο αι. στην ανώτερη ζώνη κάτω από το τεταρτοσφαιριο της αψίδας και πάνω από τη ζώνη των Ιεραρχών. Η συγγρ. αναφέρει διάφορα παραδείγματα ναών στους οποίους δεν τηρείται αυτός ο κανόνας μεταξύ των οποίων και τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο στη Βέροια όπου (σημ. 8) η Κοινωνία των Αποστόλων βρίσκεται στη χαμηλότερη ζώνη της αψίδας. Δεν γίνεται κατανοητό γιατί ο ναός αυτός συγκαταλέγεται στις εξαιρέσεις αφού η ζώνη αυτή βρίσκεται στο κέντρο της κόγχης ακριβώς κάτω από το τεταρτοσφαιριο της αψίδας.

Πρέπει εδώ να αναφέρουμε και την περίπτωση όπου η παράσταση έχει μεταφερθεί στην καμάρα της Πρόθεσης αυτό βέβαια σε πολύ μεταγενέστερη εποχή (Καθολικό μονής Χειμάτισσας, γύρω στα 1400). Το κεφάλαιο αυτό απαρτίζεται από υποενότητες με τίτλους «Η Επιλογή των Αποστόλων», «Η Απεικόνιση και ο Λειτουργικός ρεαλισμός», «Τό Άγιο Ποτήριο και το Δισκάριο», «Η χειρονομία των Κοινωνούντων», «Διαβάζοντας την Κοινωνία των Αποστόλων», «Η Θεία Κοινωνία και η Ορθόδοξη πολιτική», «Ο Εναγκαλισμός των Αποστόλων στη Μακεδονία», «Ευχαριστιακή Προδοσία και η Κοινωνία του Ιούδα». Στην πρώτη ενότητα γίνεται λόγος για την αντικατάσταση του Παύλου από τον Ιωάννη ως τον επικεφαλής των αποστόλων στη σκηνή της Μετάληψης σε ναούς της Μακεδονίας και του Αγίου Όρους και αιτιολογείται με τον πρωτεύοντα ρόλο του Πέτρου και του Ιωάννη στην προετοιμασία του Μυστικού Δείπνου (Λκ. 22,8). Η επόμενη ενότητα στρέφεται γύρω από το κατά πόσον η Αγία Τράπεζα και το κιβώριο της, που αποτελούν τον κεντρικό άξονα της σκηνής, επηρεάζονται από τη μορφολογία των πραγματικών εκκλησιαστικών επίπλων. Η απάντηση είναι θετική και οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η Κοινωνία των Αποστόλων δεν είναι απλά μία εικονιστική συμβολική επανάληψη του Μυστικού Δείπνου αλλά της ίδιας της λειτουργικής πράξης. Σχετική και ενισχυτική του προηγούμενου συμπεράσματος είναι και η κεντρική ιδέα της επόμενης ενότητας όπου γίνονται ενδιαφέροντες συσχετισμοί των εικονιζόμενων λειτουργικών σκευών με πραγματικά. Στο ίδιο μήκος κύματος κινείται και το τμήμα που αναφέρεται στον τρόπο που οι απόστολοι χειρονομούν τόσο κατά την Μετάδοση όσο και κατά την Μετάληψη, τρόπος που συμφωνεί τόσο με τα λεγόμενα στις κατηχήσεις και στις λειτουργικές διατάξεις όσο και με τα τελούμενα κατά τον πραγματικό λειτουργικό χρόνο. Αναγιγνώσκοντας η συγγρ. την Κοινωνία των Αποστόλων ως θέμα αναπόσπαστο και κεντρικό του λειτουργικού εικονογραφικού κύκλου, διαπιστώνει ότι μπορεί να έχει ως ιστορική βάση το Μυστικό Δείπνο, η εποχή όμως που προβάλλεται στη μνημειακή τέχνη συμπίπτει με μία περίοδο κατά την οποία είχε ατονήσει η συμμετοχή των πιστών στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Η σύνθεση βέβαια, με το διαχωρισμό της Μετάληψης και της Μετάδοσης, φαίνεται να έχει ως σημείο αναφοράς την κοινωνία του κλήρου σύμφωνα με τη συγγρ. Θα μπορούσε όμως κάλλιστα να απευθύνεται και στους λαϊκούς αντανakλώντας πρακτικές γνωστές από τις πρωτοχριστιανικές κοινότητες (Ιουστίνος, *Απολογία*). Στους λαϊκούς άλλωστε απευθύνεται και η απεικόνιση της κοινωνίας της Μαρίας της Αιγυπτίας από τον αββά Ζωσιμά κοντά ή ακόμη και μέσα στο Ιερό Βήμα σ' αρκετούς ναούς που μνημονεύονται στην τελευταία παράγραφο. Με την επόμενη ενότητα για τη σχέση της Θείας Κοινωνίας με την Ορθόδοξη και Λατίνων σχετικά με τα άξυμα η οποία εντείνεται τον 11ο αι. και συζητείται με την αύξηση των απεικονίσεών της σε ναούς από τον 12ο μέχρι και τον 14ο αι. Παρόμοιο θεολογικό υπόβαθρο κρύβεται και πίσω από το θέμα του Μελισμού στο οποίο επανέρχεται η συγγρ. για να το συνδυάσει με την Κοινωνία. Στενή σχέση με τα τελούμενα στη Θεία Λειτουργία έχει και μία εικονογραφική ιδιομορφία η οποία απαντά σε τέσσερις ναούς της Βυζαντινής Μακεδονίας από το 1164 μέχρι τα τέλη του 13ου αι. Πρόκειται για τον εναγκαλισμό δύο από τους αποστόλους τους προσερχόμενους για τη Θεία Κοινωνία (Λουκάς-Ανδρέας, Σίμων-Βαρθολομαίος). Η συγγρ. παρατηρεί ότι το ζευγάρι των αποστόλων αποτελείται από ένα νέο και έναν πιο ηλικιωμένο και ότι ως μορφολογικό αρχέτυπο έχουν τον εναγκαλισμό Πέτρου και Παύλου. Την επιλογή του Ανδρέα ορθά τη συνδέει με την πατρότητα της εκκλησίας της Κωνσταντινούπολης. Για το Λουκά όμως δεν γίνεται κανένα σχόλιο. Μήπως έχει

σχέση με την ταυτόχρονη κατάθεση των λειψάνων τους στο ναό των Αγίων Αποστόλων στην Κωνσταντινούπολη το 354; Η συσχέτιση των δύο αποστόλων είναι εμφανής και στο ψηφιδωτό με την Κοινωνία των Αποστόλων στην Παλαιά Μητρόπολη των Σερρών (αρχές 12ου αι.), όπως βλέπουμε σε παλιές φωτογραφίες, όπου ο Λουκάς δεν εναγκαλίζεται βέβαια τον Ανδρέα αλλά, διακόπτοντας τη ροή της κίνησης, στρέφεται προς τα πίσω, προς αυτόν. Στον εναγκαλισμό των αποστόλων βλέπει η συγγρ. την αντανάκλαση συγκεκριμένης στιγμής της Λειτουργίας που δεν είναι άλλη από τον ασπασμό της αγάπης πριν από την Αγία Αναφορά, ο οποίος από το 12ο αι. περιορίζεται μόνο μεταξύ των Ιερέων. Παράλληλα ο εναγκαλισμός των αποστόλων μέσα στην ευχαριστιακή συνάφεια εντάσσεται στην αντιλατινική πολεμική της εποχής. Στην τελευταία ενότητα του κεφαλαίου το κύριο θέμα είναι ο τρόπος που ο Ιούδας «συμμετέχει» στην Κοινωνία των Αποστόλων έτοιμος να τραπέι σε φυγή. Δύο ερμηνείες δίδονται από τη συγγρ. για τον εμφανή διαχωρισμό της μορφής του προδότη. Η πρώτη αφορά στην επίδραση της δυτικής τέχνης αφού τα μνημεία, όπου αυτή απαντά, βρισκόταν σε περιοχές όπου ήταν έντονη η παρουσία των Λατίνων (Κύπρος, Κρήτη, Ηπειρος) και η δεύτερη στην επίδραση των αναγνωσμάτων της Μεγάλης Εβδομάδας όπου η αναφορά στην προδοσία του Ιούδα είναι συχνή.

Από μία μελέτη με αντικείμενο τον ευχαριστιακό-λειτουργικό εικονογραφικό κύκλο δεν θα έπρεπε να απουσιάζει μία σύνθεση κατά βάση Χριστολογική με προεκτάσεις όμως μυστηριακές και δογματικές. Έτσι, πολύ εύστοχα, το προτελευταίο κεφάλαιο είναι αφιερωμένο στο Ιερό Μανδήλιο από τη στιγμή όμως που αυτό μετατοπίζεται και ενσωματώνεται στο χώρο του Ιερού. Και αυτό το κεφάλαιο υποδιαιρείται σε υποενότητες με πρώτη αυτήν που ασχολείται με «την Ενσάρκωση και το Μανδήλιο» όπου, μετά από μία αναδρομή στην ιστορία του πραγματικού κειμηλίου, εξετάζεται η ένταξη της απεικόνισής του στην αφίδα του Ιερού συνήθως ανάμεσα στα δύο σκέλη του Ευαγγελισμού ως συμβόλου της ενσάρκωσης του Λόγου. Στο σημείο αυτό παρατηρείται κάποια αβλεψία της συγγρ. όταν τοποθετεί χρονικά την επιλογή αυτής της θέσης στις αρχές του 12ου αι. ενώ στην υποσημείωση αρ. 14 ο παλαιότερος ναός που μνημονεύει είναι του τέλους του αιώνα (Άγιος Νικόλαος του Κασνίτζη, Καστοριά). Το περιεχόμενο της επόμενης υποενότητας γίνεται σαφές ακόμη από τον τίτλο «Το Μανδήλιο και η Θεία Ευχαριστία». Και μόνον η παρουσία του Μανδηλίου μέσα στο χώρο του Ιερού (από το 12ο αι.) αρκεί για να δηλωθεί ο ευχαριστιακός του προσανατολισμός. Πέραν τούτου, πληροφορίες κειμένων της χριστιανικής γραμματείας αλλά και η μεταβολή σε ορισμένους ναούς (Αγία Βαρθάρα στο Κhe της Γεωργίας, Άγιος Νικόλαος Ροδιάς, Άγιος Νικόλαος ο Ορφανός) της θέσης του Μανδηλίου έτσι ώστε ή να αντικαθιστά τον Μελισμό ή να βρίσκεται πλησιέστερα προς αυτόν οδηγούν στην ερμηνεία του θέματος ως συμβόλου της Θείας Ευχαριστίας. Η συγγρ. αναφέρει και το παράδειγμα του ναού του Αγίου Σώζοντα στο Γεράκι της Λακωνίας όπου το Ιερό Μανδήλιο έχει εικονισθεί ακριβώς πάνω από τον Μελισμό που κατέχει τη συνήθη θέση του μεταξύ των συλλειτουργούντων Ιεραρχών. Στο κείμενό της όμως μεταφράζει το ναό ως «church of the Savior» το οποίο πιστεύουμε ότι πρέπει να διορθωθεί σε «church of Hagios Sozon» για να αποφευχθεί πιθανή παρανόηση και θεωρηθεί ότι ο ναός είναι αφιερωμένος στον Σωτήρα Χριστό ενώ τιμάται στο όνομα του Αγίου Σώζοντα, προστάτη των ναυτικών. Και μία βιβλιογραφική προσθήκη. Στο ΙΕ΄ συμπόσιο Βυζαντινής και Μεταβυζαντινής Αρχαιολογίας και Τέχνης (Αθήνα 1995) υπήρξε ανακοίνωση της Χ. Κωνσταντινίδη με θέμα «Το άγιο Μανδήλιο ως σύμβολο της Θείας Ευχαριστίας». Στην τελευταία ενότητα του 5ου κεφαλαίου με τίτλο «Το Ιερό κειμήλιο ως

λειτουργικό cloth» καταβάλλεται προσπάθεια ενός ενδιαφέροντος συσχετισμού του Μανδηλίου με τον «αέρα» και τον «επιτάφιο» η οποία όμως είναι κάπως αυθαίρετη γιατί το ιερό Μανδήλιο έχει μια ιστορική αφετηρία διαφορετική και δεν αποτέλεσε ποτέ αντικείμενο λειτουργικής χρήσης άρα συγκρίνονται διαφορετικά πράγματα.

Στο ΣΤ΄ κεφάλαιο διατυπώνονται τα συμπεράσματα της μελέτης τα οποία, επιγραμματικά, επαναλαμβάνουν όσα ελέχθησαν στα συμπεράσματα του κάθε κεφαλαίου. Ακολουθεί ο εξαιρετικά χρήσιμος και πολύ μεθοδικός κατάλογος των βασικότερων μνημονευθέντων μνημείων κατά χρονολογική σειρά. Για κάθε μνημείο παρέχεται σύντομη βιβλιογραφία και συνοπτική παρουσίαση του εικονογραφικού προγράμματος του Ιερού.

Το βιβλίο της κας S. Gerstel εμπλουτίζει τη βιβλιογραφία για τη βυζαντινή εικονογραφία εκθέτοντας μία καιρία πτυχή της ιστορίας ενός βυζαντινού ναού, αυτής του Ιερού Βήματος με τον λειτουργικό-ευχαριστιακό κύκλο. Η συγγρ., εξαντλώντας πραγματικά όλα τα επιμέρους στοιχεία του θέματος όχι μόνον από την πλευρά της τέχνης αλλά και της θεολογίας, επιτυγχάνει τελικά να δώσει μία ολοκληρωμένη εικόνα αλλά και να καταστήσει σαφή την αμφίδρομη σχέση Εικόνας και Θείας Λειτουργίας. Τέτοιου είδους μελέτες αποβαίνουν κλασικές και συνιστούν εργαλεία για τους υπόλοιπους βυζαντινολόγους.